

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării
Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRIBETE, RAUL

Semnul Chvostek : jurnal 2019-2022 / Raul Bribete.- București :
Eikon, 2023

ISBN 978-606-49-0774-5

821.135.1

Design copertă: Bogdan Piperiu

Imagine clapeta 1: Raul Bribete, arhiva personală a autorului

Editor: Valentin Ajder

Raul Bribete

Semnul Chvostek

jurnal

2019 | 2022

E I K O N
București, 2023

LBRIS

We know
books

2019

Un prieten mi-a reamintit ieri-seară când m-a vizitat că o zi pe Saturn ar dura cât aproximativ cinci zile de-ale noastre pe Terra. Ce s-ar întâmpla dacă aş încălca această convenție unanimă și mi-aş „dilata” ziua, contorizând-o ca pe o zi saturniană?

Îmi amintesc cât se poate de clar că în urmă cu câțiva ani, pe fundalul unor experiențe de factură transcendențială, ajunseseam la o asemenea percepție de dilatare temporală, încât durata unei zile obișnuite îmi părea de 72 de ore.

Se înserează. Tocmai au încetat bățile clopotului de la biserica din apropiere. O emanație florală magnifică mă învăluie pentru câteva momente; mă urmează ca mandorla, trupul unui ascet.

Discuție telefonică cu un concitadin, M. J. – inteligent și umblat prin lume, dar nu prea cult.

Un amănunt pe care mi l-a povestit a avut darul de a mă trezi din spleen-ul în care intrasem. Mi-a spus că în urmă cu o zi plănuise să plece cu Semeringul Bănățean pe ruta Oravița-Anina, intenționând să se întoarcă de acolo pe bicicletă. Spre surprinderea sa, conductorul i-a interzis ferm s-o urce în tren, sub pretextul că: „trenul tocmai fusese renovat, îi pusese ră mochetă nouă și că de fapt ar putea-o murdări cu cauciucurile” (de subliniat că nu era noroi pe stradă, vremea fiind bună în ziua aceea).

La nici un minut după ce M. J. a coborât din tren, patru oameni grupați câte doi de o parte și de cealaltă, ținând-o cu putere de copite, au urcat în tren... o oaie.

Mă trezesc pe la opt. Primul gest – pipăi, cu ochii strânși, cuvertura – înhaț mobilul. Glisez pe touchscreen. Iată-mă pe YouTube, începându-mi ziua cu muzică veche, comercială. Ignor versurile facile și siropoase. Ce mă interesează sunt ritmurile – unele de mare calitate, nu de puține ori răscolitoare.

Îmi apare, la sugestii, un mixaj de piese disco reprezentative pentru anii '90, din care nu lipsesc *Kaoma – Lambada*, *Paradisio – Bailando*, *Modern Talking*, *Laura Branigan – Self control*, *A-ha – Take on me*, *Scatman (Schi-ba-bop-ba-dop-bop)*, *Scatman John*; Mă plictisesc foarte repede de ritmurile acestor piese, trec de la una la alta foarte rapid – nu rețin să fi ascultat vreuna altfel decât fragmentar. Îmi atrage atenția o melodie din mixaj, publicată pe 6 iulie, anul trecut: *Eiffel 65 – Blue (Da Ba Dee)*. Tineri dansând foarte atractiv; îmi atrag atenția adidașii cu becuri cu care sunt încălțate câteva tipe; mi se pare infinit de stupid să porți adidași cu becuri!

Mă ridic într-un final din pat, ajustându-mi mișcările cu o precizie robotică. *Băt it truț (sic!)* – dau frâu liber vechii mele înclinații monologale, luându-mi o poză fals-afectată. Schimonosind engleza, și imaginându-mă în postura unui playboy arab care a deprins limba după metoda lăutărească.

Mă sună Otilia, o amică din facultate, cu care am reluat relativ de curând legătura. (Mi-a descoperit o carte pe unul dintre rafturile librăriei Cărturești – Mercy, colț cu Piața Unirii din Timișoara, unde, de altfel, în urmă cu

doi ani, în prezența cititorilor, rudelor și prietenilor, am relansat-o). Mi-a dat add pe Facebook și am reluat schimbul de epistole online.

Mi-a spus că are un proiect privind deschiderea unei edituri, împreună cu încă o amică, Andreea R., la insistențele căreia ar dori să-mi facă mâine o vizită acasă. Accept, fără să stau prea mult pe gânduri.

Seara mă întâlnesc cu bunul meu prieten Adrian P. și antrenăm conversații diverse, printre altele despre copilărie. Petrecem vreo două ore împreună, apoi, la Bolta Coroanei (în fața drumului pavat, care duce spre strada Valea Aurului), ne îndreptăm, fiecare, spre casele noastre.

Vizionez pe YouTube, înainte de culcare, binecunoscutul: *Un chien andaluz*, în regia lui Luis Buñuel – prietenul din tinerețe al lui Dali, după un scenariu semnat de ambii.

Fundalul sonor îmi transmite o emoție de intensitate uraganică.

Primesc dimineața un SMS de la Otilia, prin care-mi transmite că tocmai au plecat din Timișoara cu mașina Andreei, noua sa amică, luându-l și pe Silviu G., un traducător rafinat din engleză și, de asemenea, scriitor de proză SF.

Într-un final ajung, le spun să oprească în fața primăriei.

Din întreaga siluetă (suplă și distinsă) a Otiliei, emană entuziasm: „Să tot fie vreo șapte ani de când nu ne-am mai văzut, sunt foarte emoționată”. „Așa este. Sunt foarte bucuroși să te revăd.”

Ne îmbrățișăm lung.

Îi remarc atent distincția trăsăturilor și bunul-gust reflectat în vestimentație.

Vin și ceilalți. Facem cunoștință și schimbăm amabilități.

A trecut și momentul de aclimatizare. Iată-ne la *Cabana 7 brazi*, un restaurant-hotel de tradiție al locului meu de baștină. Companionii mei se arată foarte entuziasmați de pitorescul construcției și de peisajul urban și montan într-o simbioză insolită. Ni se aduc meniuri, comandăm, prânzim, comunicăm diverse; de la spiritualitate: Yoga, Zen, Filocalia, Freud și Jung, la Literatură, și de acolo până la (horribile dictu!), Demonologie.

Se dovedesc a fi, cu toții, foarte inteligenți și charismatici.

După ce am terminat de servit masa, le-am prezentat orașul. În special centrul istoric, cu elocința și atenția pentru detalii a unui ghid profesionist. Am vizitat și biserica romano-catolică (foarte dragă mie) cu hramul „Înălțarea Sfintei Cruci”. După ce le-am prezentat tablourile monumentale ale sfintei Barbara – protectoarea minerilor și, ca pandant, tabloul la fel de impozant, reprezentându-l pe sfântul praghez Ioan Nepomuk – printre altele patron al podurilor – , doamna administrator, bătrână și uscățivă, ne-a indicat în fața absidei un crucifix auriu, deasupra căruia era un orificiu acoperit cu o peliculă de sticlă transparentă, în care este păstrată o așchie din crucea lui Christ.

Au fost impresionați să afle că primăria localității a fost proiectul de diplomă al arhitectei Henrieta Delavrancea, fiica celebrului academician.

Le-am povestit despre vizita, în 1868, a lui Mihai Eminescu, care pe atunci avea calitatea de sufleor al trupei lui Mihail Pascaly. Le-am mai povestit, printre altele, despre vizita lui George Enescu în noiembrie 1931, pentru a susține un *Concert extraordinar de vioară* pe scena Teatrului Vechi.

Ne-am adunat apoi sub umbrela mare, instalată la mine pe terasă. Le-a plăcut foarte mult casa, au fost surprinși de dimensiunile și de design-ul care Andreei i-a amintit de casele din Spania și Grecia.

S-au retras aproape de ora 17:00, trimițându-mi pe chat o parte din pozele făcute cu aparatul lui Silviu, iar una dintre ele, cea mai expresivă, am postat-o seara pe Facebook.

Reacțiile din partea prietenilor și admiratorilor mei au fost, desigur, generoase.

Mă sună un amic mai în vârstă, Eugen C., propunându-mi să ne aprovizionăm cu apă potabilă de la un izvor situat la periferia orașului, în cartierul Forviz.

Apa acestui izvor este foarte pură, coborând printr-o țevă nichelată direct din munți. Iau câteva bidoane de plastic de zece litri, instalându-mă comod în mașina acestuia. Ajungem în câteva minute. În timp ce umplem bidoanele, ne trezim abordați pe un ton bizar: „Domnu', bani de-ai noi ai?”, zice tânărul cu handicap, față oacheșă și voce puternic alterată, în timp ce scoate din buzunarul pantalonului un mic teanc de bancnote de un leu, de data asta vânturându-mi-l mie pe sub nas. Nu-mi pot reține un răs în hohote; îmi saltă cămașa din cărcă, literalmente.

„Hai, ia-ți valea de-aici, că mă scoți din sărite! Tu știi că eu, din pensia mea amărâtă, vă plătesc vouă centrul de handicapați!? Hai, valea!” Se stropșește Eugen la tânărul care ne cântărește din priviri stupefiat.

De câteva zile am decis să renunț oarecum (e drept, într-o măsură infimă) la convingerile mele vegane. Am adoptat această orientare nutrițională din considerente esențialmente etice, începând cu luna august 2016. Inițial am optat pentru flexitarianism, apoi am devenit ovo-vegetarian, vegetarian, vegan și, în sfârșit, raw-vegan. În perioada de o lună și mai bine cât am fost raw-vegan, îmi venea să mănânc și iarba de pe câmp – a se înțelege metafora! ☺

Abandonasem, de asemenea, aproape orice tip de inhibiție, după modelul împăratului biblic Nebucadnețar, sau asemeni „gorilei” din povestirea *Sfârșitul doctorului Knölge*, de Hesse; (E destul de cunoscut amănuntul că veganismul vine „la pachet”, frecvent, și cu înclinația spre naturism).

Începusem să notez că mi-am inclus, în dieta de o rigurozitate frizând fanatismul, puțin pește (doar atât), o dată, cel mult de două ori pe săptămână, și nu orice fel de pește, ci file de anșoa în ulei propriu.

Ceea ce pentru tot mai mulți a devenit un capriciu rezultat din snobism, adoptarea unei diete vegane pentru a fi „la modă”, pentru mine s-a impus cât se poate de firesc, ca o necesitate de factură metafizică, în primul rând. „Nu poți deveni cu adevărat un meditator autentic, sau cvasi-ascet (cum îmi doresc eu să fiu), hrănindu-te cu hrană de proveniență animală”, îmi spusese deseori, și aceste gânduri au condus firesc către conturarea unui stil de viață corespunzător nevoilor mele fizice, și, în special, metafizice.

Acum, cel puțin pentru o perioadă (pentru că nu am suficiente lipide în corp), voi fi un vegetarian ocazional (un consumator de hrană mixtă), până când mă voi decide să mă reîntorc la vechile deprinderi culinare.

Îmi scrie pe chat Ilinca, întrebându-mă dacă am chef să discutăm.

Se arată încântată de dicția, memoria (i-am recitat epitaful lui Rilke în original) și cultura mea (zice-se) prodigioasă. „Știi germană? Pe bune? Impresionant! Eu am abandonat studiul acestei limbi pe care o ador, spre rușinea mea, pentru că am și sânge nemțesc în genă.” I-am spus că am învățat-o autodidact (alt moment de perplexitate entuziastă, subliniată printr-o tăcere ceva mai lungă).

Abordăm și subiectul viselor repetitive, care pot și chiar încifrează anumite semnificații mai puțin evidente laturii noastre raționale. Visul ca lume paralelă care tinde să o completeze pe unica la care avem acces în starea beta de conștiință.

Îi vorbesc despre un vis care mi s-a repetat din prima copilărie, până cu câțiva ani în urmă: locuiam în aceeași casă somptuoasă în care locuiesc și acum. Atmosfera devine tot mai ostilă, ies pe culoar și de acolo mă ivesc prin sticla transparentă a porții de la intrare (o poartă mare cu alambicări *Secession*), remarcând câteva zeci de siluete de bărbați (știam că sunt soldați puși pe urmele mele, în scopul de a mă extermina), care, forțând ușa de la intrare, pătrunseseră cu pași de o cadență lugubră în curte. Am fugit terifiat încercând să mă ascund în casă, realizând în același timp că nu aveam unde și că timpul mă presa înfiorător. Am urcat în pod, intenționând ca de acolo să fug printr-o lucarnă, pe acoperiș. Auzeam armata pe urmele mele și când se pregăteau să verifice și podul, mă trezeam înfiorat din cap până-n picioare, aproape paralizat de spaimă.

În continuare discuția alunecă lejer spre subiectul sexualității înțelese într-un sens superior. „Bărbatul, dar și femeia, trebuie să învețe să fuzioneze mai întâi cu energiile partenerului sau partenerei, abia apoi cu trupul său. Respirația jucând și aici un rol fundamental.” Mă aprobă. Este foarte volubilă și sofisticată, iar raționamentele ei conțin un rafinament foarte rar întâlnit chiar și în mediile academice autohtone.

„Există o asceză a senzualității”, întărește Ilinca, și nu-mi rămâne decât să o aprob din nou.

Ein ins Stumme entglittenes Ich
Paul Celan

Încă din primele secunde ale noii zile am luat decizia de a intra în *silencio stampa* – un adevărat lux spiritual, cu scop purificator. Hotărâsem să nu vorbesc, să nu citesc, și, de asemenea, să nu scriu, ci doar să mă rog și să meditez. Nu am reușit să țin acest post al tăcerii decât timp de zece ore; de la 10 a.m. la 8 p.m., dar în ciuda acestui amănunt, am resimțit într-o anumită măsură efectele benefice „pe propria piele”.

În primă instanță, gândurile au avut tendința de a se amplifica, perturbându-mă, în a doua instanță, după vreo patru ore, am fost stăpânit de un sentiment de bucurie de factură supramundană, corelată cu satisfacția vădită a unei mai bune stăpâniri de sine (instinctual și nu numai). Mai mult decât atât, gândurile parazitare și-au pierdut considerabil din acuitate. Nu degeaba am citit într-un pateric, sau poate în *Filocalia*, că un călugăr exorcist folosea postul tăcerii, cu intenția expresă de a se supune unui ritual de auto-exorcizare; este cât se poate de validă acea relatare, *mutatis mutandis*, testată empiric.

Am meditat cât am meditat, iar apoi acea rigurozitate de factură transcendentă am canalizat-o înspre a-mi face ordine desăvârșită printre lucruri și cărți; două sincronicități mi-au atras atenția în mod special:

1. Am dat de integrala poeziei lui H. Hesse, *Die Gedichte*, o taschenbuch apărută la Surkamp, pe care am cumpărat-o cu 18 €, în august 2016, dintr-o librărie de lux din centrul Salzburgului.